

Arrest

nr. 315 344 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 28 september 2023 door Griekenland in het bezit gesteld van een Schengenvisum voor professionele doeleinden. Dit visum is geldig van 1 tot 10 oktober 2023. Hij betreedt het Schengengrondgebied op 1 oktober 2023. Op 4 oktober 2023 trekken de Griekse autoriteiten het visum in, omdat “[d]e informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf [...] niet betrouwbaar [is]”. Verzoeker laat na tijdig het Schengengrondgebied te verlaten.

1.2. Op 29 maart 2024 doet hij in België aangifte van huwelijk met een Belgische onderdaan. De huwelijksvoltrekking wordt uitgesteld voor verder onderzoek.

1.3. Op 1 juni 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt verzoeker op 2 juni 2024 ter kennis gebracht. Hij gaat niet in beroep tegen dit bevel, waardoor dit definitief in het rechtsverkeer is.

1.4. Op 21 augustus 2024 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Sint-Niklaas de huwelijksvoltrekking in België, na te hebben vastgesteld dat de betrokkenen geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hebben.

1.5. Op 13 oktober 2024 wordt verzoeker tijdens een verkeerscontrole door de politiediensten opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar. Dit zijn de bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ SINT NIKLAAS op 12 oktober 2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: [J.]

voornaam: [J.M.A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Jordanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2023 in België verblijft en dit met oog op een huwelijk. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd en dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omwille van een huwelijk in België. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft in België met wie hij een duurzame relatie heeft en dat hij gaat trouwen. Zijn partner moet binnen 2 maanden bevallen. Betrokkene verklaart dat hij een oom heeft in België. In zijn herkomstland verklaart betrokkene nog een zus te hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, wat niet het geval is.

Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven of van duurzaam feitelijk partnerschap met [A.H.E.]. Uit het onderzoek van de procureur des Konings is gebleken dat het

voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betreft en de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft de huwelijksvoltrekking dan ook geweigerd. Op basis van verschillende redenen was immers gebleken dat betrokkene en [A.H.E.] geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hebben: de wijze van ontmoeting en het snelle verloop van de relatie (gekoppeld door een oom van betrokkene, samenwoonst amper 2 maanden na de eerste fysieke ontmoeting, huwelijksaangifte amper 4 maanden na de eerste fysieke ontmoeting, het feit dat betrokkene de visumwetgeving omzeild heeft om het Schengengebied binnen te komen, door een Grieks visum voor kort verblijf om professionele redenen aan te vragen, terwijl hij geen kort verblijf in Griekenland beoogde om professionele redenen, maar een lang verblijf in België, het feit dat de ouders van [A.H.E.], en dus bijgevolg zijzelf ook, de Belgische nationaliteit frauduleus hebben bekomen en dat een zus van [A.H.E.] ook gekend is in verband met een schijnhuwelijk, en het feit dat betrokkene in zijn verklaringen over zijn voorgenomen huwelijk de verblijfsrechtelijke gevolgen benadrukt: wanneer betrokkene door de politiediensten wordt bevraagd naar wat hem aantrekt in zijn partner verklaart hij het volgende: "Ik wil hier blijven. Wij hebben dezelfde denkwijze en komen over alles overeen".

Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Het feit dat [A.H.E.] zwanger zou zijn, zoals verklaard door betrokkene, doet aan het bovenstaande geen afbreuk.

Ook het verwekken van een kind kan verblijfsrechtelijke gevolgen hebben.

Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan tijdelijk terugkeren naar zijn land van oorsprong, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn oom die in België verblijft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2023 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft enkel vanuit illegaal verblijf getracht een huwelijk af te sluiten met [A.H.E.], wat overigens werd geweigerd omdat bleek dat betrokkene en [A.H.E.] geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hebben. Betrokkene heeft tot op heden geen verblijfsaanvraag ingediend.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene is het Schengengrondgebied binnengekomen door de visumwetgeving te omzeilen: hij verkreeg een Grieks visum kort verblijf na een visumaanvraag kort verblijf om professionele redenen. Dit visum werd, nadat betrokkene er reeds gebruik van had gemaakt, ingetrokken door de Griekse autoriteiten omdat de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf niet betrouwbaar is. Intussen was immers gebleken dat betrokkene nooit is opgedaagd op de meeting met het Grieks bedrijf op uitnodiging waarvan hij een visum had bekomen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2024 dat hem betekend werd op 2 juni 2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2023 in België verblijft en dit met oog op een huwelijk. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd en dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omwille van een huwelijk in België. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft in België met wie hij een duurzame relatie heeft en dat hij gaat trouwen. Zijn partner moet binnen 2 maanden bevallen. Betrokkene verklaart dat hij een oom heeft in België. In zijn herkomstland verklaart betrokkene nog een zus te hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, wat niet het geval is.

Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven of van duurzaam feitelijk partnerschap met [A.H.E.]. Uit het onderzoek van de procureur des Konings is gebleken dat het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betreft en de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft de huwelijksvoltrekking dan ook geweigerd. Op basis van verschillende redenen was immers gebleken dat betrokkene en [A.H.E.] geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hebben: de wijze van ontmoeting en het snelle verloop van de relatie (gekoppeld door een oom van betrokkene, samenwoonst amper 2 maanden na de eerste fysieke ontmoeting, huwelijksaangifte amper 4 maanden na de eerste fysieke ontmoeting, het

feit dat betrokkene de visumwetgeving omzeild heeft om het Schengengrondgebied binnen te komen, door een Grieks visum voor kort verblijf om professionele redenen aan te vragen, terwijl hij geen kort verblijf in Griekenland beoogde om professionele redenen, maar een lang verblijf in België, het feit dat de ouders van [A.H.E.], en dus bijgevolg zijzelf ook, de Belgische nationaliteit frauduleus hebben bekomen en dat een zus van [A.H.E.] ook gekend is in verband met een schijnhuwelijk, en het feit dat betrokkene in zijn verklaringen over zijn voorgenomen huwelijk de verblijfsrechtelijke gevolgen benadrukt: wanneer betrokkene door de politiediensten wordt bevraagd naar wat hem aantrekt in zijn partner verklaart hij het volgende: "Ik wil hier blijven. Wij hebben dezelfde denkwijze en komen over alles overeen".

Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Het feit dat [A.H.E.] zwanger zou zijn, zoals verklaard door betrokkene, doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Ook het verwekken van een kind kan verblijfsrechtelijke gevolgen hebben.

Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan tijdelijk terugkeren naar zijn land van oorsprong, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn oom die in België verblijft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet allereerst worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. De vordering is ook onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...]”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

*“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).*

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

*Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl.St.* Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).*

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling.” (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea van deze wet bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

In het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof bovendien het volgende gesteld:

“B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod.

Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel. Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderings-maatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre ze is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 7, 39/82, § 2, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli

1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van “het respect voor de menselijke waardigheid”.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, te betekenen.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Dit volgt eveneens uit de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

[...]

Het voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten, laat na met alle feitelijkeheden rekening te houden, wat evident een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

Als er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dient deze ALLE feitelijkeheden en procedure-elementen te bevatten.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle feitelijke elementen en procedure-elementen uit het verleden beschreven staan.

Dat hier sprake is van onzorgvuldig bestuur van verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

In casu schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

- Er werd totaal geen rekening gehouden met het beroep dat is ingediend tegen de weigering voltrekking van het huwelijk – zie stukken 7 en 13 ;

- Nochtans is het beroep ingesteld op datum van 04.09.2024, m.a.w. voorafgaand aan het bestreden bevel met vasthouding en terugleiding en is de Stad Sint-Niklaas als tegenpartij opgeroepen als verwerende partij ;

- Er is een duidelijke wil om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan ;

o de verzoeker en zijn partner zijn religieus gehuwd ;

o er is in het kader hiervan geen rekening gehouden met het verloofsfeest en het huwelijksfeest dat nadien is gehouden in het bijzijn van een 200-tal gasten – zie de bijgebrachte foto's onder stukken 4 (verloofsfeest) en 5.1 (huwelijksfeest) en het bewijs van het huren van de feestzaal (stuk 5.2) ;

o de verzoeker en zijn partner zijn in blijde verwachting van een kindje (zie de stukken 10 en 11).

- Er wordt geen grondige proportionaliteitstoetsing gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het artikel 8 EVRM.

[...]

Met betrekking tot de duurzame levensgemeenschap, de weigering van de voltrekking van het huwelijk en het op datum van 04.09.2024 ingediend hoger beroep bij de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde – schending op de art. 6 en 13 EVRM

Er werd een weigering tot voltrekking genomen door de Stad Sint-Niklaas op datum van 21/08/2024. Er werd hoger beroep aangetekend.

In het kader van het beroep zullen verzoeker en zijn partner worden gehoord.

De verweerder heeft thans onredelijk en onzorgvuldig gehandeld door geen enkele rekening te houden met het lopende beroep bij de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde.

Het beroep werd ingesteld op datum van 04.09.2024.

(zie het stuk 7)

De zaak wordt ingeleid op datum van 31.10.2024. Dit werd bevestigd door de raadsman die het beroep heeft ingesteld.

(zie het stuk 13)

De weigering om het huwelijk niet te voltrekken bevat op summiere wijze 4 elementen van weigering:

- Ten eerste valt de Stad over de wijze waarop betrokkenen met elkaar in contact kwamen, met name via een nonkel van de verzoeker.
- Ten tweede valt de Stad over de illegale verblijfsstatus van verzoeker en de omzeiling van de visumwetgeving.
- Ten derde valt de Stad over de voorgeschiedenis van de schoonouders. De schoonouders verkregen de Belgische nationaliteit op basis van valse papieren.
- Ten vierde stelt de Stad dat er tegenstrijdigheden zouden zijn in de afgelegde verklaringen.

De redenen van weigering zijn summier en in zekere zin stereotiep waarbij ook geen oog was voor de culturele en religieuze identiteit van verzoeker en zijn partner.

Uit de voorgelegde stukken blijkt onmiskenbaar dat verzoeker en zijn partner een duidelijke wil hebben om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

Verzoeker en zijn partner hebben hun origine in Jordanië en zijn islamitisch opgevoed. Zij zijn, zoals vele moslims eerst religieus gehuwd. Zij hebben een verlovingsest gehouden en nadien een huwelijksfeest met een 200-tal gasten. Dit blijkt ondermeer uit de stukken 4, 5.1 en 5.2.

Hieruit blijkt wel degelijk de wil van verzoeker en zijn partner om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan want een religieus huwelijk houdt eveneens de wil in om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, zij het op religieus vlak.

Het is dan ook merkwaardig om vast te stellen dat niet alleen het wettelijk huwelijk wordt geweigerd maar dat thans door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gesteld dat niet is aangetoond dat er een wil is om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

Er wordt verder in de bestreden beslissing gebruik gemaakt van een oneerlijk discours wanneer wordt gemotiveerd dat de ouders van verzoekers partner de Belgische nationaliteit hebben verkregen via fraude en de partner hierdoor ook de Belgische nationaliteit via fraude heeft verkregen. De partner van verzoeker was minderjarig. De ouders kunnen misschien verantwoordelijk worden gesteld voor fraude maar het spreekt voor zich dat verzoekers partner op geen enkele wijze persoonlijk verantwoordelijk kan gesteld worden voor de daden van haar ouders.

Verder wordt de procedure in beroep specifiek gekenmerkt door het persoonlijk horen van partijen ter terechtzitting. De rechter in beroep moet immers met kennis van zaken kunnen nagaan of de wil er is om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan en na te gaan of de wil om te trouwen niet exclusief is ingegeven door een verblijfsrechtelijk voordeel.

Het spreekt voor zich dat in geval van verwijdering het horen van partijen ter zitting onmogelijk zal zijn en dat hierdoor de rechten van verdediging definitief geschonden zijn. Het recht op toegang tot een rechter moet niet enkel op papier gewaarborgd zijn maar moet evident ook effectief kunnen zijn. Bij verzoekers verwijdering zal het hoger beroep niet efficiënt zijn (zie de art. 6 en 13 EVRM).

Tot slot is het beroep ingesteld op datum van 04.09.2024, m.a.w. voorafgaand aan het bestreden bevel met vasthouding en terugleiding en is de Stad Sint-Niklaas als tegenpartij opgeroepen als verwerende partij.

Het getuigt dus niet van zorgvuldigheid om geen rekening te hebben gehouden met deze elementen die de Dienst Vreemdelingenzaken niet vreemd hadden mogen zijn.

[...]

Verzoeker heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezins- en privéleven.

a)

Het gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het EVRM als volgt omschreven:

1. "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet ontkennen dat zij niet op de hoogte is van het gezinsleven van de verzoeker. Zij ontkent naar aanleiding van de weigering van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Sint-Niklaas de wil van verzoeker en zijn partner om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan doch het mag duidelijk zijn dat de beslissing om die weigering te motiveren wel heel summier is en zeer betwistbaar (zie hoger en ook verder).

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor het privéleven en/of familieleven, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familielevens noch het begrip privélevens. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privélevens" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privélevens een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privélevens.

Met betrekking tot het ongeboren kind van verzoeker en zijn partner wordt er geen proportionaliteitstoets cfr. art. 8 EVRM door verweerster doorgevoerd bij het nemen van haar beslissing. De verweerster stelt enkel dat artikel 8 EVRM niet wordt geschonden.

Over het belang van dit kind wordt niet gerept. Er wordt enkel gesteld dat het verwekken van een kind een verblijfsvoordeel oplevert.

Het mag duidelijk zijn dat deze motivering met betrekking tot het zogenaamde verblijfsvoordeel enkel gericht is op verzoekers gezegde intenties. Tegelijkertijd motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken niet waarom het niet in het belang zou zijn van het ongeboren kind en van de moeder (verzoekers partner) om de verzoeker in België te laten blijven en deel te laten uitmaken van het gezin.

Uit het verslag van Dr. [L.D.W.] blijkt dat verzoekers partner 26 weken zwanger is, het psychisch zwaar heeft, angstig is. De dokter attesteert dat de arrestatie en mogelijke gevolgen voor verzoekers partner en ongeboren kind zeer stresserend en ongunstig zijn. (zie het stuk 11)

Verschillende studies tonen verder het belang van de aanwezigheid van de vader tijdens het groeiproces aan. De vaderbetrokkenheid heeft een positieve werking op de cognitieve, emotionele, sociale en fysieke ontwikkeling van kinderen. Daarnaast verhoogt de afwezigheid van vaders de kans op problemen op school en problematisch crimineel gedrag. Daarenboven blijkt de pedagogische betekenis van vaders een stimulatie te zijn voor autonomie en het ontdekken van het leven buiten het gezin (Cattrysse, L., 'Vaders en opvoedingsondersteuning. Een kwalitatief onderzoek naar de manier waarop vaders een plaats krijgen in initiatieven voor opvoedingsondersteuning in Brussel', 2012).

Verzoeker zal middels de bestreden beslissing en het inreisverbod aldus al minstens 2 jaar zijn (thans nog ongeboren) kind niet kunnen zien.

Er kan verder verwezen worden naar het art. 74/13 Vw:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat de DVZ de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop een bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd.

In haar arrest met nr. 253.942 van 09.06.2022 heeft de Raad van State geoordeeld dat in het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd moet worden op welke manier met de fundamentele rechten van de betrokkene, en met name met het recht op familielevens, is rekening gehouden:

"L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée."

Mutatis mutandis geldt hetzelfde voor een beslissing over een verwijderingsmaatregel.

Het HvJEU oordeelde in haar arrest C-745/21 van 16.02.2023 over de vraag of het belang van een ongeboren kind mee in rekening kan worden gebracht bij het nemen van een overdrachtsbesluit. Het Hof concludeerde dat een lidstaat, bij de toepassing van de Dublin-verordening, louter op grond van het belang van het ongeboren kind mag beslissen om een asielverzoek van een derdelander te behandelen, ook wanneer volgens de criteria van de verordening een andere lidstaat verantwoordelijk is voor dat verzoek. Het Hof laat met andere woorden toe dat in beslissingen in het kader van de verblijfsprocedure met de belangen van ongeboren kinderen wordt rekening gehouden.

Mutatis mutandis kan dezelfde redenering worden toegepast op het nemen van een verwijderingsbeslissing.

In dit geval zal het kind bij geboorte de Belgische nationaliteit krijgen en niet over een geldige verblijfstitel beschikken voor Jordanië. Alleen al om die reden zal het bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zijn om het gezinsleven voor moeder en kind in Jordanië verder te zetten.

Het weze nogmaals herhaald dat uit het verslag van Dr. [L.D.W.] duidelijk blijkt dat verzoekers zwangere partner het psychisch zwaar heeft en angstig is. De arrestatie en mogelijke gevolgen voor verzoekers partner en ongeboren kind zijn bijgevolg zeer stresserend en ongunstig. (zie het stuk 11)

Het is de taak van verweerster een nauwkeurig onderzoek uit te voeren en de fair balance dan wel een evenredigheidstoets te maken (RVS 30 mei 2017).

In een arrest dd. 19.05.2016 (Kolonja tegen Griekenland) oordeelde het EHRM dat de proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM niet doorstaan werd omdat de inmenging in het gezinsleven (inreisverbod) niet opwoog tegen het legitiem doel (bescherming van de openbare orde en het vermijden van strafrechtelijke inbreuken). De betrokkene was inmiddels veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaren. Het Hof argumenteert dat het inreisverbod ertoe zou leiden dat de zesjarige zoon zonder zijn vader zou opgroeien terwijl het in het hoger

belang van het kind is om bij zijn beide ouders te zijn. De evenredigheid van de inmenging t.a.v. het doel moet dus steeds worden nagegaan en gemotiveerd worden.

Het samenzijn tussen ouder en kind en het opgroeien van een kind met zijn ouders maakt een fundamenteel deel uit van het gezinsleven.

De relatie met de kinderen dient tevens vanuit het belang van het (ongeboren) kind zelf te worden beoordeeld.

Verskillende studies tonen het belang van de aanwezigheid van de vader tijdens het groeiproces aan. De vaderbetrokkenheid heeft een positieve werking op de cognitieve, emotionele, sociale en fysieke ontwikkeling van kinderen. Daarnaast verhoogt de afwezigheid van vaders de kans op problemen op school en problematisch crimineel gedrag. Daarenboven blijkt de pedagogische betekenis van vaders een stimulatie te zijn voor autonomie en het ontdekken van het leven buiten het gezin (Cattrysse, L., 'Vaders en opvoedingsondersteuning. Een kwalitatief onderzoek naar de manier waarop vaders een plaats krijgen in initiatieven voor opvoedingsondersteuning in Brussel', 2012).

Verweerster kan geenszins voorhouden dat zij in casu een adequate en evenredige afweging heeft gemaakt m.b.t. het belang van zijn partner en hun ongeboren kind. Minstens zijn de motieven niet afdoende weergegeven zodat de motiveringsplicht werd geschonden.

Verweerster gaat hier volledig voorbij aan de wettelijk vereiste proportionaliteitstoets. De inmenging is allerminst proportioneel met het beoogde doel en noodzakelijk in een democratische samenleving. Verweerster kan niet louter stellen dat er een inmenging is en dat deze hoe dan ook overeenstemt aan de beoogde doelstelling zonder een afweging te maken of zonder verdere motivering.

Art. 8 EVRM en de motiveringsplicht werden geschonden.

Bij de beslissing dient bijgevolg een belangenafweging gemaakt te worden, rekening houdend met het individueel dossier.

In het kader van een billijke afweging in het licht van artikel 8 EVRM, moeten een aantal elementen in rekening worden genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in een Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Bijzondere aandacht moet hierbij besteed worden aan de omstandigheden van minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).

Er dient een fair balance toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Gelet op het feit dat in casu nooit deze afweging werd gemaakt, is huidige beslissing in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingen zaken rust en vormt het een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielevens. De beslissing is in casu absoluut niet gerechtvaardigd.

Artikel 8 EVRM is dan ook geschonden.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familielevens te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet zorgvuldig gebeurd.

[...]

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingen zaken een discretionaire bevoegdheid heeft: de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingen zaken een ruimere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingen zaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingen zaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoeker af te wachten.

Het is dan ook in het licht van deze zeer snelle gang van zaken dat de verzoeker vraagt tot het toekennen van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Immers wordt de verzoeker nu aangehouden met het oog op overdracht naar zijn land van herkomst.

Hoe kan verzoeker zijn rechten nu nog gewaarborgd zien? Er is een hoger beroep ingesteld tegen de weigering tot voltrekking huwelijk. Verzoeker en zijn partner zullen door de rechter worden gehoord.

Verzoekers partner is hoogzwanger. Hun kind dreigt op te groeien zonder vader.

Er kan onmogelijk sprake zijn van een daadwerkelijke toetsing die de bestreden beslissing vooraf ging.

De verzoeker beroept zich bijgevolg op artikel 13 EVRM dat bepaalt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. “

De handelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken duiden op onzorgvuldig bestuur.

[...]

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van haar beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Verzoekers belang, dat van zijn partner en hun ongeborn kind wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd. Verzoeker zal worden gerepatrieerd naar het land van herkomst, Jordanië. Verzoeker zal niet in de mogelijkheid zijn om het kind van hem en zijn partner te zien binnen de eerste belangrijke levensjaren.

Dat verweerster minstens deze motieven nog eens had kunnen bekijken in het licht van de verwijdering.

Dat bij een terugkeer naar het land van herkomst, verzoeker het risico loopt dat zijn mensenrechten worden geschonden.”

3.3.3. De motieven in rechte en in feite van de (eerste) bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip van de beslissing om niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en de beslissing tot terugleiding naar de grens, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Deze bestreden beslissing werd ook op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd, waarbij ook werd ingegaan op de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en werd gemotiveerd inzake de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zowel de ingeroepen relatie met een Belgische vrouw waarmee verzoeker wenst te huwen als de zwangerschap van deze Belgische vrouw zijn betrokken in de motivering. Verzoeker is ook weinig ernstig in zijn betoog dat in deze bestreden beslissing niet wordt geduid waarom ‘plots’ wordt overgegaan tot een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. Met verwijzing naar de relevante wettelijke bepalingen, met name de artikelen 74/14, § 4, 1° en 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, heeft verweerder immers geduid dat verzoeker niet langer een termijn krijgt voor vrijwillig vertrek en hij zal worden teruggeleid naar de grens, omwille van een risico op onderduiken. Hierbij wordt heel concreet geduid op grond van welke pertinente criteria dit risico werd vastgesteld. Onder meer werd hierbij verwezen naar het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2024 en de vaststelling dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden. Nu verzoeker geen beroep indiende tegen dit eerdere bevel, en hij alleszins ook niet aantoonde nog enige (schorsende) procedure lopende te hebben die eraan in de weg stond dat de (eerste) bestreden beslissing werd genomen, blijkt ook niet dat hierover enige verdere motivering zich opdroeg. Nu, zoals verder nog wordt geduid, niet blijkt dat verzoeker tijdens het horen wees op een procedure voor de familierechtbank inzake de weigering van huwelijksvoltrekking en ook niet blijkt dat verweerder hiervan op een andere wijze op de hoogte was, kan evenmin blijken dat op verweerder enige verplichting kon rusten hierover formeel te motiveren in zijn beslissing. De Raad stelt verder vast dat

verzoeker er blijk van geeft kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de (eerste) bestreden beslissing ten grondslag liggen en overgaat tot een inhoudelijke kritiek hierop. Prima facie blijkt een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet.

3.3.4. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de (eerste) bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, staat de Raad verder enkel toe de beoordeling van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing in de (eerste) bestreden beslissing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Verweerder stelde vast dat verzoeker in België verblijft zonder dat hij in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Verzoeker betwist dit niet. Hij geeft niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarin verweerder in beginsel verplicht is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”). Evenwel, zoals verzoeker correct aangeeft, geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet zouden verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoeker ingeroepen hogere rechtsnormen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dringt zich dan ook op.

3.3.6. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker voert aan in België een gezinsleven te hebben met een Belgische vrouw met wie hij in het huwelijk wenst te treden en wijst er ook op dat zijn partner zwanger is. Volgens een bij het verzoekschrift gevoegd medisch attest is de verwachte bevallingsdatum 19 januari 2025.

In dit verband stelt de Raad allereerst vast dat deze ingeroepen gezinssituatie reeds voorlag bij het bestuur toen op 1 juni 2024 werd beslist tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten

met een termijn van 30 dagen om hieraan vrijwillig gevolg te geven. Dit bevel werd verzoeker op 2 juni 2024 betekend. Dit bevel werd in overeenstemming geacht met artikel 8 van het EVRM op grond van de volgende motieven:

“Betrokkene verklaart dat hij hier wenst te huwen met zijn partner, en dat zijn partner zwanger is.

Uit het administratief dossier blijkt dat er inderdaad op 21.02.2024 bij de gemeente Sint Niklaas een huwelijksaanvraag werd gedaan tussen betrokkene en zijn partner van de Belgische nationaliteit. Dit huwelijk werd echter uitgesteld voor verder onderzoek.

Betrokkene zou zijn partner ongeveer een jaar kennen. Hij is naar Europa gekomen met een Grieks visum “om professionele redenen.” Hij had een werkafpraak in Griekenland maar is deze nooit nagekomen. Hij is op 01.10.2023 de Schengenzone binnengekomen, en verklaart sedert 04.10.2023 in België te zijn. Hij is niet naar zijn land van herkomst teruggekeerd na het verstrijken van de geldigheid van zijn visum. We kunnen dus spreken van omzeiling van de visumwetgeving: betrokkene beoogde eigenlijk een lang verblijf (nav een huwelijk) en had daarvoor een visum met het oog op huwelijk moeten aanvragen bij de ambassade. In plaats daarvan is hij met een Grieks visum kort verblijf gekomen en heeft hij bovendien gelogen over een werkafpraak om dit visum te bekomen.

Hij probeert nu de Belgische staat voor een voldongen feit te plaatsen door zijn partner zwanger te maken, heel goed wetende dat hij zich in onwettig en precair bevindt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”

De Raad moet vaststellen dat verzoeker niet in beroep ging tegen dit eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, zodat dit bevel definitief in het rechtsverkeer is. Mocht verzoeker van mening zijn geweest dat er op grond van zijn relatie met zijn partner, of diens zwangerschap, alsnog concrete redenen speelden die maakten dat hij geen uitvoering kon geven aan dit bevel of dit bevel volgens hem in strijd was met artikel 8 van het EVRM, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij hiertegen in rechte zou zijn opgekomen, wat echter niet het geval was.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat op 20 augustus 2024 het parket een negatief advies uitbracht inzake de huwelijksvoltrekking tussen verzoeker en de Belgische partner, omdat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de partners kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Sint-Niklaas trad dit advies bij en weigerde op 21 augustus 2024 de huwelijksvoltrekking. Hierbij kwam ook de zwangerschap van de Belgische partner reeds aan bod. In dit verband werd gemotiveerd dat voor verzoeker het verblijf van hoger belang lijkt te zijn dan het eigenlijke huwelijk, dat hij een opvallende vastberadenheid aan de dag legt om verblijf te bekomen en dat de vermeende zwangerschap eerder de zoveelste uiting van die vastberadenheid is dan een teken van hun levensgemeenschap.

In de thans aangevochten (eerste) bestreden beslissing heeft verweerder verder opnieuw rekening gehouden met het door verzoeker ingeroepen gezinsleven met zijn Belgische partner en de zwangerschap van deze laatste. De beoordeling ligt in lijn met de eerdere beoordeling in het bevel van 1 juni 2024, maar houdt intussen ook rekening met de tussengekomen beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Er wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven of van duurzaam feitelijk partnerschap met [A.H.E.]. Uit het onderzoek van de procureur des Konings is gebleken dat het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betreft en de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft de huwelijksvoltrekking dan ook geweigerd. Op basis van verschillende redenen was immers gebleken dat betrokkene en [A.H.E.] geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hebben: de wijze van ontmoeting en het snelle verloop van de relatie (gekoppeld door een oom van betrokkene, samenwoont amper 2 maanden

na de eerste fysieke ontmoeting, huwelijksaangifte amper 4 maanden na de eerste fysieke ontmoeting, het feit dat betrokkene de visumwetgeving omzeild heeft om het Schengengrondgebied binnen te komen, door een Grieks visum voor kort verblijf om professionele redenen aan te vragen, terwijl hij geen kort verblijf in Griekenland beoogde om professionele redenen, maar een lang verblijf in België, het feit dat de ouders van [A.H.E.], en dus bijgevolg zijzelf ook, de Belgische nationaliteit frauduleus hebben bekomen en dat een zus van [A.H.E.] ook gekend is in verband met een schijnhuwelijk, en het feit dat betrokkene in zijn verklaringen over zijn voorgenomen huwelijk de verblijfsrechtelijke gevolgen benadrukt: wanneer betrokkene door de politiediensten wordt bevraagd naar wat hem aantrekt in zijn partner verklaart hij het volgende: "Ik wil hier blijven. Wij hebben dezelfde denkwijze en komen over alles overeen".

[...]

Het feit dat [A.H.E.] zwanger zou zijn, zoals verklaard door betrokkene, doet aan het bovenstaande geen afbreuk.

Ook het verwekken van een kind kan verblijfsrechtelijke gevolgen hebben.

Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan tijdelijk terugkeren naar zijn land van oorsprong, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verzoeker betwist niet dat de huwelijksvoltrekking door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand werd geweigerd, nadat deze vaststelde dat de partners geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hebben. Hij betoogt niettemin dat de (eerste) bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen, doordat geen rekening is gehouden met het beroep dat op 4 september 2024 tegen de weigering van huwelijksvoltrekking werd ingesteld bij de familierechtbank. Hij voert aan dat er wel degelijk een duidelijke wil is om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan en er dus sprake is van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ("*lawful and genuine marriage*", zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van "*oprechtheid*" kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie.

De Raad kan in de huidige stand van zaken enkel vaststellen dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Sint-Niklaas in het rechtsverkeer is en is bekleed met een vermoeden van wettigheid. In deze beslissing werd trouwens reeds rekening gehouden met de zwangerschap van de Belgische partner, maar dit deed volgens de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de partners geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hebben. De Raad acht het op zich noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk waar verweerder in zijn beslissing – wat betreft de oprechtheid en duurzaamheid van de feitelijke relatie tussen verzoeker en de Belgische partner en dus het beschermenswaardig karakter ervan onder artikel 8 van het EVRM – verwijst naar de beoordeling van het bevoegde bestuur inzake de huwelijksvoltrekking die werd genomen na de beide betrokkenen te hebben gehoord en in het kader waarvan ook een advies voorlag van het parket. Te meer nu niet blijkt dat bij het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen wezenlijke nieuwe gegevens of omstandigheden voorliggen inzake de relatie. Verweerder kon in alle redelijkheid oordelen dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, en de motieven waarop deze steunt, een contra-indicatie vormt van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoekers uiteenzetting een kritiek betreft op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de huwelijksvoltrekking moet ook worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om

zich uit te spreken over deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Deze beoordeling komt toe aan de bevoegde familierechtbank.

Nu verder niet blijkt dat verzoeker tijdens het horen of op enig ander tijdstip voor het nemen van de bestreden beslissingen het bestuur op de hoogte bracht van de door hem opgestarte procedure voor de familierechtbank tegen de weigering van huwelijksvoltrekking of van het gegeven dat hij in België reeds religieus huwde met zijn Belgische partner, blijkt ook niet dat hij dienstig kan opwerpen dat het bestuur hiermee onterecht niet specifiek rekening hield. Verweerder is zelf ook geen partij in het kader van de procedure voor de familierechtbank. In ieder geval merkt de Raad ook op dat het enkele gegeven dat verzoeker deze procedure opstartte op zich niet verhinderde dat de (eerste) bestreden beslissing werd genomen en dit evenmin maakt dat verweerder in deze beslissing niet langer kon verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke inzake de weigering van de huwelijksvoltrekking. Ook het gegeven dat verzoeker en zijn Belgische partner eind vorig jaar religieus zouden zijn gehuwd in België, dit ondanks de duidelijke bepaling in artikel 21 van de Belgische grondwet dat het burgerlijk huwelijk moet voorafgaan aan de huwelijksinzegening en de strafbaarstelling in artikel 267 van het Strafwetboek voor de bediener van een eredienst om een huwelijk in te zegenen voor de huwelijksvoltrekking, vermag geen afbreuk te doen aan de genomen beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Een in België aangegaan religieus huwelijk dat niet voorafging door een burgerlijk huwelijk heeft geen enkele waarde in het Belgische rechtstelsel en dit gegeven wordt niet als determinerend beschouwd om alsnog een duurzame partnerrelatie tussen verzoeker en zijn feitelijk partner te kunnen vaststellen.

In zoverre verzoeker thans voorhoudt dat zijn partner een kind van hem verwacht, moet trouwens nog worden opgemerkt dat dit toekomstig vaderschap van verzoeker actueel hooguit een feitelijk vermoeden is. Bij gebrek aan wettig huwelijk bestaat er geen wettelijk vermoeden van vaderschap. Er blijkt ook niet dat verzoeker reeds een prenatale erkenning deed van het ongeboren kind van zijn partner, in het kader waarvan een concreet onderzoek kan plaatsvinden naar het werkelijke vaderschap van verzoeker en dit opdat hij in België als de wettige ouder van dit kind zou kunnen worden erkend. In zoverre op de zitting wordt aangehaald dat hiervoor wel degelijk reeds een aanspraak zou zijn gemaakt, kan de Raad slechts vaststellen dat hiervan geen begin van bewijs wordt voorgelegd. Ook de biologische band tussen het ongeboren kind en verzoeker staat actueel niet vast.

Daarenboven wijst de Raad erop dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (cf. EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM is er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de (eerste) bestreden beslissing en ook nog in huidige stand van het geding geen sprake van het bestaan van een gezinsleven met het nog ongeboren kind. Bijgevolg kon verweerder terecht stellen dat een ongeboren kind geen recht van verblijf opent. In zoverre verzoeker betoogt dat onterecht geen rekening is gehouden met de belangen van het ongeboren kind, met name om niet enkel samen met zijn moeder maar ook met zijn vader op te groeien, waarbij hij benadrukt dat dit een fundamenteel deel is van het gezinsleven, gaat dit betoog eraan voorbij dat pas vanaf de geboorte een gezinsband ontstaat en veronderstelt dit betoog verder dat verzoeker eerst zijn biologisch of wettelijk vaderschap kan aantonen, wat actueel echter niet het geval is. Gelet op wat voorafgaat, is de beoordeling inzake de ingeroepen belangen van het (ongeboren) kind in het kader van het kader van artikel 8 van het EVRM voorbarig. Zoals verweerder terecht aangeeft, kan verzoeker vanuit zijn land van herkomst de nodige stappen ondernemen om alsnog te kunnen huwen en/of tot erkenning van het kind en op basis daarvan terugkomen naar België mits het in acht nemen van de nodige procedures zoals de opheffing vragen van het inreisverbod hetgeen geen onoverkomelijke belemmering vormt. In voorkomend geval kan hij hierbij ook wijzen op het hoger belang van het kind. In de actuele omstandigheden waarin het kind nog niet is geboren en het vaderschap van verzoeker niet met zekerheid is vastgesteld, vermag verzoeker echter niet te worden gevolgd in zijn betoog dat de thans ingeroepen belangen van het (ongeboren) kind onterecht niet of onvoldoende in rekening zijn gebracht in de (eerste) bestreden beslissing.

De Raad merkt daarnaast ook op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, verweerder zowel in het vorige bevel van 1 juni 2024 als in de (eerste) bestreden beslissing alsnog het bestaan van een zekere vorm van gezinsleven in hoofde van verzoeker niet volledig heeft ontkend en blijk heeft gegeven van een proportionaliteitsafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM voor zover een gezinsleven alsnog zou komen vast te staan of moeten worden aangenomen, rekening houdend ook met de zwangerschap van de Belgische partner en het mogelijke vaderschap van verzoeker van het ongeboren kind.

Verweerder benadrukte telkens het gegeven dat verzoeker de Belgische Staat voor een voldongen feit plaatst door een kind te verwekken terwijl hij heel goed weet dat zijn verblijf in dit land illegaal of precair is en dit hem niet automatisch recht geeft op een verblijf, dit nadat hij ook reeds had vastgesteld dat verzoeker de visumwetgeving omzeilde. Wat dit laatste betreft, wees hij erop dat verzoeker het Schengengrondgebied betrad met een door Griekenland afgegeven visum voor een werkafpraak in dit land, terwijl hij hierover loog

en hij geen dergelijk verblijf beoogde maar wel een lang verblijf in België op basis van een nog af te sluiten huwelijk met de Belgische partner. Verweerder wees erop dat verzoeker in dat geval vanuit zijn herkomstland een visum had moeten vragen bij de Belgische autoriteiten met het oog op een in België af te sluiten huwelijk. Hij achtte het niet disproportioneel om van verzoeker in de voorliggende omstandigheden te verwachten dat hij tijdelijk terugkeert naar het land van herkomst om vanuit dit land de nodige stappen te zetten om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving. Hij gaf aan dat als verzoeker (alsnog) toestemming krijgt om te huwen en er een huwelijksdatum wordt vastgesteld hij vanuit zijn herkomst kan verzoeken om een visum. Hij benadrukte dat verzoeker het precair karakter van zijn verblijf niet kon ontkennen. Gelet op wat voorafgaat, oordeelde verweerder dat een terugkeer van verzoeker naar Jordanië in de actuele omstandigheden geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zoals verweerder terecht stelt, was verzoeker nooit toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België en moeten hij en zijn partner zich er vanaf het begin van bewust zijn geweest dat het beoogde gezinsleven, omwille van verzoekers preciaire verblijfssituatie, eveneens een precair karakter kende.

In deze situatie is er slechts sprake van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het mogelijke gezinsleven. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

Verzoeker blijft in gebreke de in zijn situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen die maken dat de door verweerder gedane belangenafweging als disproportioneel moet worden aangemerkt. Zoals verweerder aangeeft, waren zowel verzoeker als de Belgische partner vanaf het begin perfect op de hoogte van het preciaire verblijf van verzoeker wat maakte dat zij er niet zonder meer op konden vertrouwen dat zij hier een gezinsleven konden uitbouwen, minstens hiervoor eerst de nodige procedures dienden te worden doorlopen.

Verzoeker betwist trouwens ook niet dat hij onder valse voorwendselen zich een toegang tot het Schengengrondgebied heeft verschaft, waar hij bij de Griekse autoriteiten verzocht om een Schengenvisum voor professionele doeleinden terwijl hij vanaf het begin een lang verblijf in België beoogde op basis van een nog af te sluiten huwelijk. Hij respecteerde de termijn van zijn visum ook niet, maar vestigde zich in illegaal verblijf in België, terwijl hij op geen enkel ogenblik enige verblijfsaanvraag richtte tot de Belgische overheden laat staan werd gemachtigd of toegelaten tot een verblijf in België. Niettegenstaande het reeds aangehaalde artikel 21 van de Belgische grondwet en artikel 267 van het Strafwetboek voert verzoeker thans bovendien zelf aan dat hij op 23 december 2023 in België reeds religieus huwde met een Belgische vrouw, terwijl hij pas op 21 februari 2024 voor de burgerlijke stand aangifte van huwelijk deed. Hiermee gaven hij en zijn partner er opnieuw weinig blijk van de Belgische wetgeving en procedures te respecteren. Ook het eerdere – niet-aangevochten en dus niet-betwiste – bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2024, waarin in wezen dezelfde belangenafweging is opgenomen als in de (eerste) bestreden beslissing, werd door

verzoeker niet uitgevoerd, ook niet na de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 21 augustus 2024.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat sinds het vorige bevel van 1 juni 2024 sprake is van wezenlijke nieuwe gegevens of omstandigheden die maken dat een hernieuwde beoordeling zich opdrong of dat de uitkomst van de belangenafweging thans anders moest zijn. De zwangerschap van de Belgische partner lag alleszins reeds voor ten tijde van dit eerdere bevel. Mocht verzoeker van mening zijn geweest dat er op grond van zijn relatie met zijn partner, of diens zwangerschap, alsnog concrete redenen speelden die maakten dat hij geen uitvoering kon geven aan dit bevel of dit bevel volgens hem in strijd was met artikel 8 van het EVRM, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij hiertegen in rechte zou zijn opgekomen, wat echter niet het geval blijkt te zijn. Verzoeker en zijn partner dienden er, des te meer gelet op dit vorige bevel, redelijkerwijze rekening mee te hebben gehouden dat de uitbouw van een gezinsleven op korte termijn niet kon plaatsvinden in België en hadden in het licht hiervan de nodige tijd om zich te beraden over hoe zij in afwachting van verdere stappen om te huwen of te worden toegelaten tot een verblijf hun voorgehouden relatie vorm zouden geven. Een van de opties kon of kan zijn dat de partner verzoeker tijdelijk zou volgen naar Jordanië en in dit land zou bevallen, indien zij wenst dat verzoeker hierbij aanwezig is. Noch in het kader van een beroep tegen het vorige bevel van 1 juni 2024 noch in het kader van huidige vordering liggen elementen voor dat dit niet mogelijk is.

Verzoeker legt thans weliswaar nog een nieuw medisch attest voor dat zijn partner het psychisch zwaar heeft gelet op zijn vasthouding en mogelijke verwijdering van het grondgebied en deze stress ongunstig is, maar op zich blijkt niet dat de partner een problematische zwangerschap kent, dat er zich complicaties voordien of dat zij niet langer kan reizen. Zelfs voor zover de partner ervoor kiest om in België te bevallen, kan verzoeker niet worden gevolgd dat de (eerste) bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij definitief zou worden gescheiden van de partner, of minstens voor twee jaar gelet op het inreisverbod dat hem tevens werd opgelegd. Zelfs indien de partner omwille van haar zwangerschap en voorziene bevalling begin volgend jaar verzoeker niet onmiddellijk kan of wenst te volgen, blijkt niet dat zij en haar kind op relatief korte termijn verzoeker niet kunnen vervoegen in Jordanië. Het is niet aangetoond dat het beoogde gezinsleven enkel mogelijk is in België. Alleszins slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat er concrete en noemenswaardige hinderpalen zouden zijn om de relatie op een normale en effectieve wijze verder te zetten in verzoekers land van herkomst, vanwaar ook zijn partner trouwens afkomstig is. Verzoekers betoog dat het kind van zijn partner bij geboorte de Belgische nationaliteit zal hebben en dus niet over een geldige verblijfstitel zal beschikken voor Jordanië, betreft niet meer dan een blote bewering waarmee nog geen onoverkomelijke hinderpalen blijken opdat de partner samen met haar kind en verzoeker in Jordanië kan verblijven. Verzoeker toont niet met een begin van bewijs aan dat de partner en diens kind, eens geboren, niet legaal zullen kunnen verblijven in Jordanië. In tegenstelling tot wat hij aanvoert, blijkt dus ook niet dat de (eerste) bestreden beslissing verzoeker noodzakelijk verhindert om samen met de partner diens kind, eens geboren, mee op te voeden of tot gevolg heeft dat hij zijn partner en diens kind gedurende twee jaar niet zal kunnen zien.

Het loutere betoog dat zijn partner zwanger is, vormt m.a.w. op zich geen *“zeer uitzonderlijke omstandigheid”* die aanleiding geeft tot het vaststellen van een positieve verplichting in hoofde van verweerder, des te meer daar verzoeker niet aantoont de vader te zijn van het ongebooren kind en evenmin blijkt dat de partner actueel of na de geboorte van het kind in België verzoeker niet kan volgen naar Jordanië, in afwachting van de te doorlopen procedures inzake de toelating tot huwen en/of tot erkenning van vaderschap en inzake een toelating tot binnenkomst en verblijf in België. Indien de bevoegde burgerlijke rechter alsnog oordeelt dat het huwelijk mag doorgaan en/of verzoeker met succes een procedure tot erkenning van het kind van zijn partner doorloopt, staat het verzoeker vrij de nodige stappen te zetten om zich in het bezit te doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten en terug te keren naar België. Het inreisverbod voor twee jaar, waartegen trouwens ook nog beroep mogelijk is, hoeft hiervoor niet noodzakelijk een belemmering te vormen. Hij kan vanuit zijn land van herkomst steeds de opheffing hiervan vragen omwille van een bestaand gezinsleven. In afwachting hiervan kan hij de banden met zijn partner ook steeds onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken van zijn partner aan hem in het land van herkomst.

Verzoeker brengt geen elementen naar voor die erop wijzen dat de doorgevoerde belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en diens gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt nogmaals dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de (eerste) bestreden beslissing.

Verzoeker toont verder niet concreet aan dat hij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden

gekwalficeerd. Nu zijn verblijf in België steeds illegaal was, blijkt ook geenszins dat hij enige rechtmatige verwachting kon hebben dat hij hier een privéleven kon opbouwen.

De Raad is ten slotte van mening dat verzoekers verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 16 februari 2023 in de zaak C-745/21 niet dienstig is. Dit arrest betrof artikel 17, lid 1 van de Verordening (EU) nr. 604/2013. Voorliggende beslissing valt echter niet onder het toepassingsgebied van deze verordening. In deze zaak stond trouwens zowel het huwelijk als het vaderschap van het ongebooren kind vast, wat thans niet het geval is. Nog speelde in deze zaak een duidelijke nationaalrechtelijke bepaling dat het kind waarvan een vrouw zwanger is als reeds geboren wordt aangemerkt, wanneer zijn belang dit vordert. Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie gelijkaardig is aan de situatie die voorlag bij het Hof van Justitie.

Een ernstig middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.7. Aangezien artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van dit Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het EU-Handvest prima facie niet worden aangenomen.

3.3.8. De Raad wijst er verder op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

In de mate dat verzoeker betoogt dat, indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zijn rechten van verdediging in de procedure voor de familierechtbank in het gedrag komen, doordat hij niet in persoon zal kunnen worden gehoord door de rechter, wijst de Raad erop dat zijn persoonlijke verschijning in deze procedure overeenkomstig de wet niet is vereist. Verzoeker wijst op algemene wijze op het belang van een persoonlijke verschijning, maar dit algemene betoog volstaat niet om aan te tonen dat hij vanuit zijn land van herkomst niet in nauw contact kan blijven met zijn advocaat en hij zich in het kader van deze procedure niet nuttig kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Mocht de bevoegde rechter trouwens alsnog een persoonlijke verschijning nodig achten, kan verzoeker steeds hiervoor een visum vragen. Hij kan dit visum bovendien ook steeds vragen op eigen initiatief, zonder dat de burgerlijke rechter zijn persoonlijke verschijning heeft gevorderd.

3.3.9. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft

indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In de bestreden akte heeft verweerder er rekening mee gehouden dat verzoeker aangaf in het huwelijk te willen treden met een Belgische onderdaan en dat deze zwanger is. Hiermee toont hij volgens verweerder echter nog niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden worden aangetoond dat hij in Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder heeft nog vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij geen ziekte heeft die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland.

Verzoeker weerlegt deze voorziene motivering niet. Nergens brengt verzoeker een concreet begin van bewijs naar voor dat hij bij een verwijdering naar zijn land van herkomst Jordanië zou moeten vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Een ernstig middel ontleend aan artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

3.3.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen ernstig middel ontleend aan deze verdragsbepalingen aantoont.

3.3.11. Zoals reeds werd aangestipt, stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Uit de voorgaande bespreking volgt dat verweerder de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, voor zover deze actueel spelen, in rekening heeft gebracht en dat hij ter zake op het eerste zicht een redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt. In deze omstandigheden blijkt prima facie geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.12. Gelet op wat voorafgaat en nu verzoeker niet aantoont dat hogere rechtsnormen zich verzetten tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt prima facie evenmin een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.3.13. In het licht van de voorgaande bespreking van het middel blijkt prima facie niet dat verweerder bij het nemen van de (eerste) bestreden beslissing is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens, dat hij bepaalde feitelijke gegevens ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. In deze omstandigheden wordt, prima facie, een manifeste beoordelingsfout of een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel niet aangetoond. Een miskennis van "*het respect voor de menselijke waardigheid*" blijkt evenmin.

3.3.14. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Rekening houdend met de voorgaande bespreking kan prima facie op basis van het betoog van verzoeker geen dergelijke kennelijke wanverhouding worden vastgesteld.

3.3.15. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van de artikelen 39/82, § 2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, zonder evenwel concreet toe te lichten waarom verweerder door het nemen van de (eerste) bestreden beslissing deze artikelen of beginselen heeft miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

3.3.16. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.17. Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

I. CORNELIS